

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21582/2024
11.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Момчило Стојановић, адвокат из ..., против туженог Пољопривредног факултета Универзитета у Београду, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Јасмина Уљаревић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5050/23 од 13.02.2024. године, у седници одржаној 11.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5050/23 од 13.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 3998/19 од 09.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа, слободе и права личности исплати 200.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 140.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5050/23 од 13.02.2024. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је делимично усвојена па је првостепена пресуда преиначена у делу става првог изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа, слободе и права личности исплати 30.000,00 динара са законском затезном каматом од 09.02.2023. године до исплате, док је у преосталом делу става првог изреке првостепена пресуда потврђена, а жалба тужиоца одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 157.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог најпре на радном месту ..., а потом Радни однос му је код туженог престао током 2005. године, након чега је тужилац наставио да долази у зграду факултета указујући на незаконит и неправилан рад туженог, испред факултета је организовао протесте, делио је и остављао летке и памфлете на аутомобилима при згради факултета, који су садржали увредљиве тврдње о професорима и декану туженог. Одлуком декана туженог од 27.03.2009. године тужиоцу је забрањен улазак у зграду факултета, због чега су портири имали обавезу да воде евиденцију уласка и изласка тужиоца из зграде факултета, да га када покуша да уђе у зграду факултета упозоре на постојање забране, а у случају да уђе у зграду да о томе одмах обавесте декана и без посебног одобрења декана одмах позову МУП и затраже интервенцију полиције ради удаљења тужиоца из зграде факултета. Одлука је ступила на снагу даном доношења и била је истакнута у портирници на зиду иза портира. Тужилац је након доношења одлуке о забрани уласка у зграду факултета наставио да улази у зграду где је радила његова супруга и бивше колеге, који су избегавали контакт са њим да не би имали проблеме и добили отказ, односно зазирали од њега као да је „страшило и као да није људско биће“. По позиву запослених код туженог више пута је интервенисала полиција из ПС Земун, која је тужиоца удаљила са факултета.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је применио одредбе чланова 154. и 200. Закона о облигационим односима и оценио да тужбени захтев није основан, јер је доношење одлуке о забрани уласка тужиоца у зграду туженог изазвано понашањем тужиоца, који је делио летке и памфлете испред зграде факултета увредљиве и непроверене садржине, а који су су односили на његове бивше надређене са којима у то време није био у добрим односима, рушећи на тај начин углед и кредибилитет тих лица, као и јер упркос постојању одлуке тужилац никада није био насилно избачен из зграде факултета, што указује да одлука није била спроведена.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и применом чланова 29. и 39. Устава Републике Србије у вези са одредбом члана 29. Статута туженог оценио да постоји основ за обавезивање туженог на накнаду нематеријалне штете коју је тужилац претпео.

На то и по оцени Врховног суда указује чињенично утврђење о околностима предузиманих радњи према тужиоцу, који је по позиву запослених код туженог више

пута од стране полицијских службеника удаљен из зграде факултета, иако за ограничење кретања тужиоца није постојала одлука суда или другог надлежног органа донета у законом прописаном поступку, какавом се, супротно наводима ревизије, не може сматрати одлука декана од 27.03.2009. године, тим пре што тужилац у време њеног доношења није био у радном односу код туженог.

У склопу утврђеног да је одлука декана туженог о забрани уласка тужиоца у зграду туженог била објављена на месту доступном већем броју лица, са којом су се упознали тужиочеви пријатељи и колеге са којима је радио 25 година, а који су након тога променили дотадашњи однос према тужиоцу, јер више нису желели да буду виђени у његовом друштву, због чега се тужилац осећао као да је „страшило и као да није људско биће“ и по оцени Врховног суда тужилац је доказао да је тужени одлуком декана о забрани уласка тужиоца у зграду факултета повредила његову част и углед, јер је иста нарушила мишљење средине о тужиоцу, због чега је трпео душевне болове који према околностима конкретног случаја оправдавају досуђивање накнаде наматеријалне штете у смислу члана 200. Закона о облигационим односима.

Одлука другостепеног суда заснована је на чињеничном стању утврђеном током првостепеног поступка из кога је другостепени суд извео другачији чињенично правни закључак и применом одредаба материјалног права донео другачију одлуку од првостепеног суда, за коју су дати доволни и јасни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић